

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. M. Č.**
zastoupen advokátem Mgr. Peterem Harmečko
sídlem Macharova 302/13, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra**
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2022 č. j. MV-204975-6/SR-2021, ve věci
služebního poměru

takto:

- I. Rozhodnutí Kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra ze dne 21. 3. 2022, č. j. MV-204975-6/SR-2021 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petera Harmečko, advokáta, se sídlem Macharova 302/13, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 31. 5. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. MV-204975-6/SR-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí kárné komise I. stupně zřízené ve Finančním úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 26. 8. 2021, č. j. 3387396/21/3200-00061-802069 (dále „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání kárného provinění, kterého se dopustil jako státní zaměstnanec vykonávající službu ve Finančním úřadu pro Moravskoslezský kraj – sekce Územní pracoviště Ostrava III – odbor kontrolní – Oddělení kontrolní I tím, že:
 - a. dne 29. 1. 2018 ze služebního telefonu a ve služební době kontaktoval úřední osobu, kontrolního zaměstnance zařazeného na Sekci Územní pracoviště Frýdek-Místek, která vedla daňové řízení s daňovým subjektem BMC servis, s.r.o., DIČ: CZ03295249, se sídlem Fryčovice 745, 739 45 Fryčovice (dále „BMC“), jehož jednatelem byla manželka účastníka řízení, *s požadavkem na sdělení informací ohledně současného stavu probíhající daňové kontroly* a návrhem neformální schůzky s úřední osobou mimo služební úřad, čímž zaviněně ve formě úmyslu porušil služební kázeň ve smyslu § 87 zák. č. 234/2014, o státní službě (dále „zákon o státní službě“), neboť porušil povinnosti vyplývajícímu mu z § 15 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále „zákon o FS“), z § 77 odst. 1 písm. c), f), i) a o) zákona o státní službě a z čl. 3 odst. 3 Služebního předpisu č. 13/2015 náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým se stanoví pravidla etiky státních zaměstnanců (dále „služební předpis 13/2015“),
 - b. ve dnech 3. 8. 2018 a 27. 8. 2018 opakovaně zneužil postavení státního zaměstnance ve správním úřadu, když zneužil zaměstnavatelem přidělených přístupových práv do Automatizovaného daňového informačního systému (dále jen „ADIS“) a v rozporu se svými zákonnými povinnostmi, interními akty řízení a zcela v rozporu s rozsahem a obsahem vlastní služební činnosti a se svěřenými kompetencemi a úkoly, v ADIS neoprávněně vyhledal, nahlédl a seznámil se s dokumenty (a v nich obsaženými informacemi) vedenými v elektronickém spisu daňového subjektu BMC, tedy zaviněně ve formě úmyslu porušil služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť porušil povinnosti mu vyplývající z § 77 odst. 1 písm. c), f) i) a o) zákona o státní službě, dále z čl. 9 odst. 1 Směrnice č. 25/2013 generálního ředitele – Pořizování, evidence a vyřazování majetku, ve znění platném do 31. 5. 2019 (dále „Směrnice č. 25/2013“) a z čl. 3 odst. 3 služebního předpisu 13/2015,
 - c. dne 24. 9. 2019 v 13:25:00 hod. ve služební době vytvořil v aplikaci MS WORD žádost o prodloužení lhůty k předložení důkazních prostředků v rámci probíhající daňové kontroly daňového subjektu BMC, která byla dne 24. 9. 2019 v 13:56:14 hod. doručena zástupcem daňového subjektu BMC správci daně, tedy zaviněně ve formě úmyslu porušil služební kázeň služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť porušil povinnosti mu vyplývající z § 77 odst. 1 písm. c), f) i) a o) zákona o státní službě, dále z čl. 9 odst. 1 Směrnice č. 2/2019 generálního ředitele – Pořizování, evidence a

vyřazování majetku (dále „Směrnice č. 2/2019“) a z čl. 3 odst. 3 služebního předpisu 13/2015,

těmito spáchal kárné provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě. Za kárná provinění bylo žalobci uloženo podle § 89 odst. 1 a 2 písm. d) zákona o státní službě kárné opatření propuštění ze služebního poměru. Zároveň byl žalobce povinován nahradit náklady kárného řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o:

- a. zrušení prvostupňového rozhodnutí v části výroku I. odrážce třetí a zastavení kárného řízení, neboť spáchání skutku v tomto bodě nebylo prokázáno;
- b. změně výroku I. prvostupňového rozhodnutí tak, že v odrážce první došlo v rámci kvalifikace skutku k vypuštění § 77 odst. 1 písm. c), f) a o), ponecháno zůstalo pouze písm. i), a v rámci odrážky druhé došlo k v rámci kvalifikace skutku k vypuštění § 77 odst. 1 písm. f) a o), ponecháno zůstalo písm. c) a i);
- c. změně výroku o uloženém kárném opatření, kdy nově bylo žalobci podle § 89 odst. 1 a 2 písm. b) ve spojení s § 89 odst. 4 zákona o státní službě uloženo kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu 3 kalendářních měsíců;

ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobní body a vyjádření žalovaného

4. Žalobce nesouhlasil s tím, že by spáchal mu vytýkaná kárná provinění, a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, a to spolu se zrušením prvostupňového rozhodnutí. Leitmotivem celé žaloby je diskriminace žalobce v rámci služebního úřadu.
5. Žalobce v části svých námitek brojil proti vedení dokazování a provádění důkazů v kárném řízení. Žalobce vytkl správním orgánům, že neprovedly výsledky navržených svědkyň Ing. G. a Ing. P., ačkoliv podle jeho názoru měly potvrdit snahu o zastrašení žalobce. Z tohoto důvodu bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, byla krácena žalobcova práva a postup kárné komise je tak projevem libovůle.
6. Dále žalobce vytkl správním orgánům neprovedení výsledku Bc. Š. K neprovedení výsledku došlo z důvodu zastavení řízení, neboť předmětný skutek není kárným proviněním. Skutečným důvodem však podle žalobce byla obava z toho, že vyplavou na povrch nekalé praktiky na finančním úřadě. Pokud došlo k zastavení kárného řízení bez dokazování, nemělo být ani zahájeno.
7. Kárná komise se žádným způsobem nevyjádřila k tomu, z jakého důvodu nedoplnila podklady k vydání rozhodnutí o písemnosti z kontroly společnosti BMC. Přitom podle § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „s. ř.“) je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Dané písemnosti by přitom prokázaly, že svědek Ing. B. ve svědecké výpovědi 12. 3. 2019 lhal. Z toho důvodu je rozhodnutí kárné komise nepřezkoumatelné.
8. Žalovanému vytkl i vedení výsledku Ing. Š., Ph.D. Kárná komise zcela rezignovala na svou povinnost vést dokazování. Před samotným započítáním výsledku měla kárná komise krátkou poradou, co bylo obsahem se lze pouze domnívat. Svědecká výpověď prokázala, že je žalobce finančně diskriminován.

9. Žalobce vytkl, že mu nebylo přiznáno právo vyjádřit v řízení své stanovisko, čímž došlo k porušení § 36 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „s. ř.“), před vydáním rozhodnutí mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům, jak předpokládá § 36 odst. 3 s. ř.
10. V další skupině námitek žalobce brojil již konkrétněji proti kárnému provinění, jehož se měl dopustit tím, že kontaktoval úřední osobu Ing. B., který vedl daňovou kontrolu u společnosti BMC. Žalobce vytkl právní posouzení žalovaného, který uvedl, že žalobce vystupoval v „dvojroli“, kdy kromě toho, že měl ponoukat svědka B. k neformálním schůzkám, je ještě navíc sankcionován za to, co je současně dovoleno. Uvedená konstrukce je podle žalobce nelogická, vetchá a nedává smysl. K takovému posouzení žalovaný dospěl poté, co byl nucen konstatovat, že se žalobce tím, že dělal manželce odborného konzultanta, ničeho nedopustil.
11. Žalobce se vyjádřil taktéž k samotné svědecké výpovědi Ing. B., které vytkl, že je nepravdivá. Zpochybnil svědkem uváděné skutečnosti, které podle jeho názoru neodpovídají skutečnosti. Na podporu svých tvrzení předložil čestné prohlášení svého právního zástupce a listiny z daňového řízení společnosti BMC. Upozorňoval, že jediným účelem společného hovoru se svědkem Ing. B. byla konzultace týkající se mlčenlivosti advokáta plynoucí z ustanovení § 255 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“), s jehož aplikací neměl nikdo na územním pracovišti zkušenost.
12. Žalobce se dále vyjádřil ke svědecké výpovědi Ing. Š., ze které podle žalobce vyšlo najevo, že žalobce byl vystaven neetickému jednání ze strany představených, že došlo k neoprávněné manipulaci s jeho osobními údaji. Ze svědecké výpovědi vyplynula tendenčnost daňové kontroly BMC, která byla nestandardní, např. protože došlo k podání trestního oznámení na manželku žalobce ještě před ukončením kontroly a dokazování. Svědkyně se vyjádřila i průběhu telefonátu žalobce s úřední osobou, jehož obsahem podle svědecké výpovědi měla být konzultace postupu v případě vyžádání dokladů z advokátní úschovy.
13. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného stran hodnocení svědeckých výpovědí Ing. B. a Ing. Š., když svědeckou výpověď Ing. Š. hodnotil optikou kolegiality mezi ní a žalobcem vyplývající z jejich profesního zařazení. Žalobce se svědkyní v době konání její svědecké výpovědi kontrolní dvojici netvořili, nesdíleli společnou kancelář, žádný kolegiální vztah mezi nimi nebyl, svědkyně se dokonce na vlastní žádost vystěhovala ze společné kanceláře. Podle žalobce nebyl žádný důvod myslet si, že svědkyně měla jakýkoliv zájem vypovídat nepravdivě.
14. Ve vztahu ke skutku spočívajícím v nahlédnutí do systému ADIS žalobce srovnával jemu vytýkané jednání s průběhem kárného řízení, když po celou dobu jednání pořizovala zápis JUDr. K. na počítači, ke kterému byl celou dobu přihlášen Ing. M. Byl přihlášen stejnou kartou, jako se přihlašuje žalobce, počítač neměl pod kontrolou. Podle žalobce tak členové kárné komise v praxi ukázali, že pokud je někdo na počítači přihlášený, neznamená to, že by jej také užíval. K tomu navrhl jako důkaz protokol z jednání.
15. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, s odkazem na napadené rozhodnutí navrhl její zamítnutí.

Zjištění ze správních spisů

16. Ze správních spisů krajský soud pro potřeby soudního přezkumu zjistil následující skutečnosti. Kárné řízení bylo iniciováno z podnětů Ing. K. ze dnů 23. 5. 2018, 14. 3. 2019 a dne 24. 10. 2019. Na jejich základě bylo vedeno společné kárné řízení.
17. Krajský soud v rámci zjištění ze správních spisů zaměřil na důkazy, na jejichž základě byl žalobce shledán vinným ze spáchání kárných provinění.
18. Jak vyplývá z úředního záznamu sepsaného Ing. B., jakož i z výpisu z telefonní linky ze dne 30. 1. 2018, žalobce v čase zhruba 12:19 kontaktoval Ing. B. z telefonního čísla X. Podle výpisu hovor trval 1 minutu a 43 vteřin. Z úředního záznamu pak vyplývá, že *žalobce chtěl vědět současný stav daňové kontroly a navrhoval neformální schůzku v Ostravě*. Tento návrh Ing. B. odmítl a odmítl cokoliv bližšího sdělit s odkazem na to, že bude jednat pouze se zástupcem BMC, tj. Mgr. H.
19. Krajský soud dále zjistil, že dne 12. 3. 2019 došlo v rámci kárného řízení k výsledku Ing. B. Z protokolu o jeho výsledku soud zjistil, že svědek se vyjadřoval ke známosti mezi svědkem a žalobcem. Svědek uvedl, že žalobce osobně neznal, poprvé ho viděl až v rámci daňové kontroly. Žalobce přišel v doprovodu zmocněného zástupce Mgr. H. O tom, že je žalobce státní zaměstnanec, nepadla před zahájením daňové kontroly žádná informace. Souvislost žalobce s jednatelkou BMC (tedy manželkou žalobce – pozn. soudu) napadla svědka až při náhledu do obchodního rejstříku. Svědek dále vypověděl, že žalobce do daňové kontroly nezasahoval, pouze komunikoval s právním zástupcem daňového subjektu. K samotnému obsahu telefonického hovoru ze dne 29. 1. 2018 svědek uvedl, že hovořil s člověkem, který se představil jménem žalobce a navrhl mu neformální schůzku v Ostravě, s tím, že *by mohli probrat daňovou kontrolu*, což svědek vyloučil s tím, že jediný zástupce je Mgr. H., se kterým bude jednáno buď na finančním úřadě, nebo v kanceláři právního zástupce. Na dotaz, zda padl konkrétní dotaz k probíhající daňové kontrole svědek uvedl, že ne. K otázce dalšího obsahu rozhovoru svědek uvedl, že rozhovor nepokračoval, byl ukončen a následně sepsal úřední záznam. Poté svědek již pouze informoval ředitele Ing. S. Svědek pak potvrdil, že se s žalobcem bavil v souvislosti daňovou kontrolou o pracovních zkušenostech z oblasti kontroly EET. Na dotaz, zda z telefonního hovoru vyplynulo, že žalobce chtěl ovlivnit daňovou kontrolu, svědek uvedl, že nikoliv, spíše měl pocit, že se mu jednalo o nějaké informace. Svědek pak přímo uvedl, že označit rozhovor za ovlivnění by byla spekulace. Za jedinou výzvu žalobce označil svědek výzvu k neformální schůzce.
20. Dne 10. 8. 2021 byla vyslechnuta Ing. Š. Z protokolu o jejím výsledku krajský soud zjistil, že svědkyně se nejprve obšírně vyjadřovala k fungování na finančním úřadě a „zacházení“ se žalobcem. Ve vztahu k právě projednávané věci však krajský soud považuje za klíčovou část výsledku svědkyně, ve které se vyjadřovala k daňové kontrole u daňového subjektu BMC, zejména hovoru žalobce s úřední osobou z finančního úřadu. Svědkyně nejprve zasadila hovor časově do období zhruba 3 let zpátky od jejího výsledku. Uvedla, že hovoru mezi žalobcem a úřední osobou přítomna byla, nicméně neslyšela jeho celý obsah, pouze odpovědi žalobce, ze kterých obsah rozhovoru pochopila. Podle svědkyně se bavili zdvořile, jako kolega s kolegou, ohledně postupu, když potřebují získat doklady z advokátní úschovy, protože s tím nemají na úřadě žádnou zkušenost, po konci hovoru jí měl žalobce sdělit, že šlo o úředníka, který dělá kontrolu firmy jeho manželky. Dále svědkyně uvedla, že informace, které měla k průběhu kontroly u BMC, měla z ústního podání od žalobce a písemností, které ji ukázal.

21. Ve stejný den byl vyslechnut do protokolu i Ing. B. Š., Ph.D. Z výpovědi svědka však soud nezjistil žádné podstatné skutečnosti pro posouzení věci.

Posouzení věci soudem

22. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
23. Hned na úvod krajský soud poznamenává, že žalobce se v podané žalobě vyjadřuje bez bližšího rozlišení k rozhodnutím obou stupňů. Ačkoliv se taková žaloba může zdát poněkud chaotická, přezkumu to nebrání, protože z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80). Tak na projednávanou věc pohlížel v rámci soudního přezkumu i krajský soud.
24. Leitmotivem žaloby byla především diskriminace žalobce, která nemá přinejmenším přímý vliv na posouzení kárných provinění žalobce. Z žalobních tvrzení nevyplývá, že by kárné řízení bylo logickým pokračováním konstantní diskriminace žalobce a že by bylo vedeno pouze z tohoto důvodu. Z těchto důvodů považuje soud tuto námitku za mimoběžnou s důvody napadeného i prvostupňového rozhodnutí, a proto námitku diskriminace žalobce soud shledal nedůvodnou.
25. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku na neprovedení výsledku Bc. Š. Kárné řízení ve vztahu k proviněním, k jejichž objasnění měl posloužit právě výslech Bc. Š., bylo zastaveno usnesením ze dne 10. 10. 2019, č. j. 3560826/19/3200-00062-801815 podle § 96 odst. 4 písm. a) zákona o státní službě, neboť skutek, o němž se vedlo řízení, není kárným proviněním. Ačkoliv byl žalobce poučen o možnosti podat proti tomuto usnesení odvolání, odvolání nepodal. Protože nevyčerpal všechny řádné opravné prostředky, neotevívá se krajskému soudu ani možnost přezkoumání zákonnosti důvodu zastavení kárného řízení [srov. § 68 písm. a) s. ř. s.]. Za situace, kdy výslech svědka Bc. Š. nebyl navrhován k prokázání jiných skutečností, nespátňuje krajský soud v jeho neprovedení pochybení správních orgánů.
26. Stejně tak shledal soud nedůvodné námitky ohledně neprovedení svědeckých výpovědí svědkyň Ing. G. a Ing. P. Žalobce výslech uvedených svědkyň navrhoval z důvodu, aby prokázaly, že při výkonu služby vždy zachovával věrnost České republice, službu vykonával vždy nestranně na nejvyšší odborné úrovni, důsledně ctí zásady nakládání s informacemi a osobními údaji. Měly taktéž prokázat, že žalobce při výkonu služby vždy dodržoval pravidla etiky a že to byl žalobce, kdo byl ze strany představených vystaven neetickému jednání. Kárná komise I. stupně se s neprovedením vypořádala, když uvedla, že skutečnosti, k jejichž prokázání měly výpovědi svědkyň sloužit, přímo nesouvisí se skutky kladenými za vinu žalobci a nemohly jimi být rozhodné skutečnosti vyvráceny. S tímto názorem se ztotožňuje i krajský soud. Tento důvod neprovedení navrženého důkazu je v souladu s judikaturou správních soudů. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 147/2004 – 89 plyne, že „neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze

argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najiisto.“ Neprovedení výsledků tedy nebylo nezákonné.

27. Pokud jde o námitku nedoplnění podkladů k vydání rozhodnutí o písemnosti z kontroly společnosti BMC, kárná komise I. stupně se s důvody nedoplnění podkladů vypořádala, a to zejména s odkazem na to, že žalobce neoznačil konkrétní listiny, ani neuvedl konkrétní okolnosti, ze kterých by byla patrna lživá výpověď svědka B. Stejně o těchto důkazních návrzích uvažil i žalovaný. Důkazní návrh, který nemá souvislost s předmětem řízení, lze z tohoto důvodu zamítnout, což judikatura běžně uznává (viz výše citovaný rozsudek NSS). Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
28. Žalobce napadal i vedení výsledku Ing. Š., Ph.D., podle žalobce kárná komise zcela rezignovala na svou povinnost vést dokazování, což žalobce spatřuje v tom, že mu předseda kárné komise předal slovo, aby kladl svědkovi otázky. Důkaz svědeckou výpovědí je upraven § 55 s. ř. Správní řád však neupravuje způsob, jakým má výslech probíhat, nicméně judikatura správních soudů dospěla k tomu, že není důvod, aby se analogicky neaplikoval občanský soudní řád nebo trestní řád (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73). Z konkrétních ustanovení občanského soudního řádu (§ 126 odst. 3 občanského soudního řádu) i trestního řádu (§ 101 a § 215 trestního řádu) vyplývá, že kladení otázek je nedílnou částí výsledku, avšak zmíněné předpisy nestanovují poměr, v jakém jednotlivé subjekty otázky pokládají. Samotné provádění svědecké výpovědi může mít různou podobu a vždy bude ovlivněno konkrétní situací. V projednávaném případě, ve kterém provedení svědecké výpovědi navrhl sám žalobce, nespátřuje soud pochybení správního orgánu, pokud vedení výsledku přenechal na žalobci. Z otázek kladených svědkovi nevyplývala jakákoliv vědomost svědka o projednávaných kárných proviněních. Ten se naopak mnohdy vyjadřoval zcela mimo rámec projednávaných skutků. V tomto ohledu lze dát žalobci za pravdu, že byla patrně na místě svědeckou výpověď korigovat, nicméně to, že nepřinesla svědecká výpověď žádná relevantní zjištění, nezpůsobuje její nezákonnost, ani nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ani tato námitka není důvodná.
29. Stran namítaného porušení ustanovení § 36 s. ř. krajský soud uvádí, že k tomuto se vyjádřil již žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí (viz str. 16), který pochybení připustil, nicméně podle jeho názoru bylo zhojeno tím, že žalobce měl příležitost se k obsahu výsledků vyjádřit, neboť jim byl osobně přítomen. Krajský soud s tímto názorem žalovaného souhlasí. Žalobce byl dne 12. 2. 2020 vyzván k seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí. Svého práva využil dne 18. 2. 2020, kdy nahlédl do správního spisu a k podkladům pro vydání rozhodnutí se vyjádřil prostřednictvím svého právního zástupce. Následně došlo ještě k výsledku svědků Ing. Š., Ph.D. a Ing. Š., a to na návrh žalobce. Oběma výsledkům byl žalobce přítomen. S těmito podklady ovšem již žalobce formálně postupem podle § 36 odst. 3 s. ř. seznámen nebyl, což je porušením tohoto ustanovení. Tato vada však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, protože z důvodu účasti u výsledku obou svědků byl žalobce i s těmito podklady seznámen materiálně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, zejm. odst. 43). Ani tato žalobní námitka není důvodná.

30. Naopak soud musel žalobci přisvědčit stran žalobní námitky ohledně konstrukce žalobcovy „dvojrole“, která mu byla žalovaným kladena za vinu ve vztahu ke skutku týkajícího se ovlivnění úřední osoby, která vedla daňovou kontrolu u společnosti BMC. Touto konstrukcí žalovaný směřoval k naplnění předpokladu možného střetu zájmu veřejného a osobního ve smyslu dále citovaného § 77 zákona o státní službě. Podle žalovaného měl být žalobce na jedné straně osobně zainteresovaný na daňové kontrole u společnosti BMC a na straně druhé coby státní zaměstnanec kontaktovat ze služebního telefonu a ve služební době kontrolního zaměstnance, který vedl daňovou kontrolu u společnosti BMC, s požadavkem na sdělení informací o současném stavu daňové kontroly a návrhem neformální schůzky s úřední osobou. Skutek, kterým měl být tento možný střet zájmů naplněn, však nemá oporu ve spise, naopak je zjištěným obsahem telefonického hovoru mezi žalobcem a Ing. B., který byl úřední osobou provádějící daňovou kontrolu, vyloučen. Ing. B. totiž ve své svědecké výpovědi uvedl, že během inkriminovaného telefonického hovoru s žalobcem dotaz na daňovou kontrolu nepadl, měla mu být pouze učiněna nabídka ke vzájemné schůzce. To však nekoresponduje se skutkovou větou, která v předmětné části zní tak, že žalobce kontaktoval kontrolního zaměstnance „s požadavkem na sdělení informací ohledně současného stavu probíhající daňové kontroly a návrhem neformální schůzky s úřední osobou mimo služební úřad“ (pozn. zvýraznění provedeno soudem). Byť z úředního záznamu sepsaného svědkem dotaz na stav daňové kontroly vyplývá, není možné upřednostnit úřední záznam před bezprostřední výpovědí svědka při existenci rozporů mezi nimi. Z žádného jiného důkazu, který byl podkladem pro rozhodnutí žalovaného, dotaz na stav daňové kontroly nevyplývá.
31. Úřední záznam, a konečně i samotná výpověď, je rozporný s výpovědí svědkyně Š., která inkriminovaný hovor reprodukovala zcela odlišně, jako odbornou diskusi na téma advokátní úschovy (viz bod 20 tohoto rozsudku). Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalovaného, že výpověď svědkyně není věrohodná, protože je kolegiálně ovlivněná. Takový závěr by mohl obstát pouze za situace, kdyby zde byl jasný motiv této svědkyně vypovídat nepravdu, který však žalovaný nezjistil. Možné sympatie svědkyně vůči žalobci vyplývající z kolegiální spolupráce a z nich vyplývající snaha žalobci „pomoci“ takovým jasným motivem by snad mohly být jen v případě pečlivého zjištění celého kontextu a zejména, kdyby nebyly pravdivé údaje, které žalobce uvedl. Tedy, že spolu spolupracovali před dávnou dobou v rámci kontrolní dvojice a že již nemají ani společnou kancelář. Nadto z důvodu žádosti svědkyně Š. o změnu této kanceláře. Posouzení výpovědi svědkyně Š. z tohoto hlediska se žalovaný nezabýval. Její výpověď je přitom zásadní; pokud by byla věrohodná, pak by skutek, tak jak je žalobci kladen za vinu, neměl oporu ve spise ani v části návrhu na neformální schůzku, neboť by v této části stály proti sobě dvě navzájem se vylučující svědecké výpovědi.
32. Z těchto důvodů tak nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit, neboť napadené rozhodnutí nemá oporu ve správních spisech [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. S ohledem na důvod zrušení napadeného rozhodnutí je nadbytečné provádět žalobcem navržené důkazy. Stejně tak pozbylo významu zabývat se ostatními žalobními body, a to až na výjimku níže.
33. Krajský soud totiž považuje za vhodné zabývat se i samotnou kvalifikací kárného provinění, kterého se měl dopustit výše uvedeným skutkem, která s důvodem rušení napadeného rozhodnutí blízce souvisí. Žalobcovo kárné provinění je mimo jiné spatřováno v porušení jeho povinnosti vyplývající z § 77 odst. 1 písm. i) zákona o státní službě, podle

kterého státní zaměstnanec je povinen zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, zejména nezneužívat informací nabytých v souvislosti s výkonem služby ve prospěch vlastní nebo jiného, jakož i nezneužívat postavení státního zaměstnance.

34. Z citovaného ustanovení vyplývá povinnost zdrženlivosti státního zaměstnance při jednáních, ve kterých koliduje zájem veřejný a zájem soukromý. V demonstrativním výčtu zákonodárce vymezil typově škodlivé jednání, zejména zneužívání informací nabytých v souvislosti s výkonem služby ve prospěch vlastní nebo jiného. Stejně tak se zakazuje zneužívat postavení státního zaměstnance.
35. Stěžejní pojmem citovaného ustanovení je veřejný zájem. Veřejný zájem představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad závisí na konkrétní situaci, ve které je tento pojem aplikován.
36. V případě projednávané věci veřejný zájem nepochybně představuje zájem na správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady, což je účelem správy daní (srov. § 1 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád). Aby žalobce porušil povinnost vyplývající mu z § 77 odst. 1 písm. i) zákona o státní službě, musel by svým jednáním vyvolat nebezpečí potenciálního střetu tohoto veřejného zájmu s osobním zájmem žalobce. Tento střet žalovaný dovodil ze samotného kontaktování úřední osoby žalobcem. Žalovaný se však ani nepokusil předestřít, jakým způsobem zneužil žalobce svého postavení státního zaměstnance nebo zneužil ve prospěch svůj nebo jiného informace nabyté v souvislosti s výkonem funkce. Ze skutkové věty nevyplývá žádná konkrétní skutečnost, která by naznačovala toto jednání. Jedinou spojnici vedoucí k veřejnému zájmu je skutečnost, že žalobce využil ke kontaktování úřední osoby služební telefon v rámci služební doby.
37. Krajský soud má nicméně za to, že sama skutečnost, že žalobce využil pro kontaktování úřední osoby služební telefon ve služební době, nepředstavuje zapovězené jednání vedoucí ke střetu soukromého a veřejného zájmu. Podle názoru soudu tyto skutečnosti spíše vnášejí do celé věci veřejný prvek. Vyvstává tak otázka, zda by bylo vytýkané jednání žalobce porušením stanovené povinnosti státního zaměstnance za situace, kdy by žalobce se stejným požadavkem kontaktoval úřední osobu osobním telefonem mimo služební dobu. I za takové situace by totiž žalobce jednal jako státní zaměstnanec, tím totiž je i mimo služební dobu (srov. § 77 odst. 2 zákona o státní službě). Za situace, kdy jediným usvědčujícím důkazem, totiž svědectvím Ing. B., byla explicitně vyloučena snaha žalobce o ovlivnění daňové kontroly, není zjevné nejen k jakému účelu měl hovor směřovat (např. pouhé informování o stavu kontroly), ba dokonce jakým způsobem by měl žalobce zneužívat své postavení státního zaměstnance ke zvýhodnění kontrolovaného subjektu, a tím vyvolat právě zákonem vyžadovaný střet zájmu soukromého a veřejného. S ohledem na uvedené tak podle krajského soudu nelze vytýkané jednání žalobce bez dalšího subsumovat pod ustanovení § 77 odst. 1 písm. i) zákona o státní službě.
38. V dalším řízení se tak bude žalovaný znovu zabývat vytýkaným jednáním tak, aby jeho zjištění měly oporu ve spise, a o obvinění rozhodne znovu. Závěry krajského soudu ohledně střetu veřejného a soukromého zájmu je správní orgán vázán.

Náklady řízení

39. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek za

podání žaloby ve výši 3 000 Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky a dvakrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práv. Soud proto k jejich zaplacení zavázal žalovaného, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23. listopadu 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu